Impresiile unui Toma-Didymus la Peștera Polovragi Loc Sfânt al Dacilor

Pseudo Jurnal de călătorie

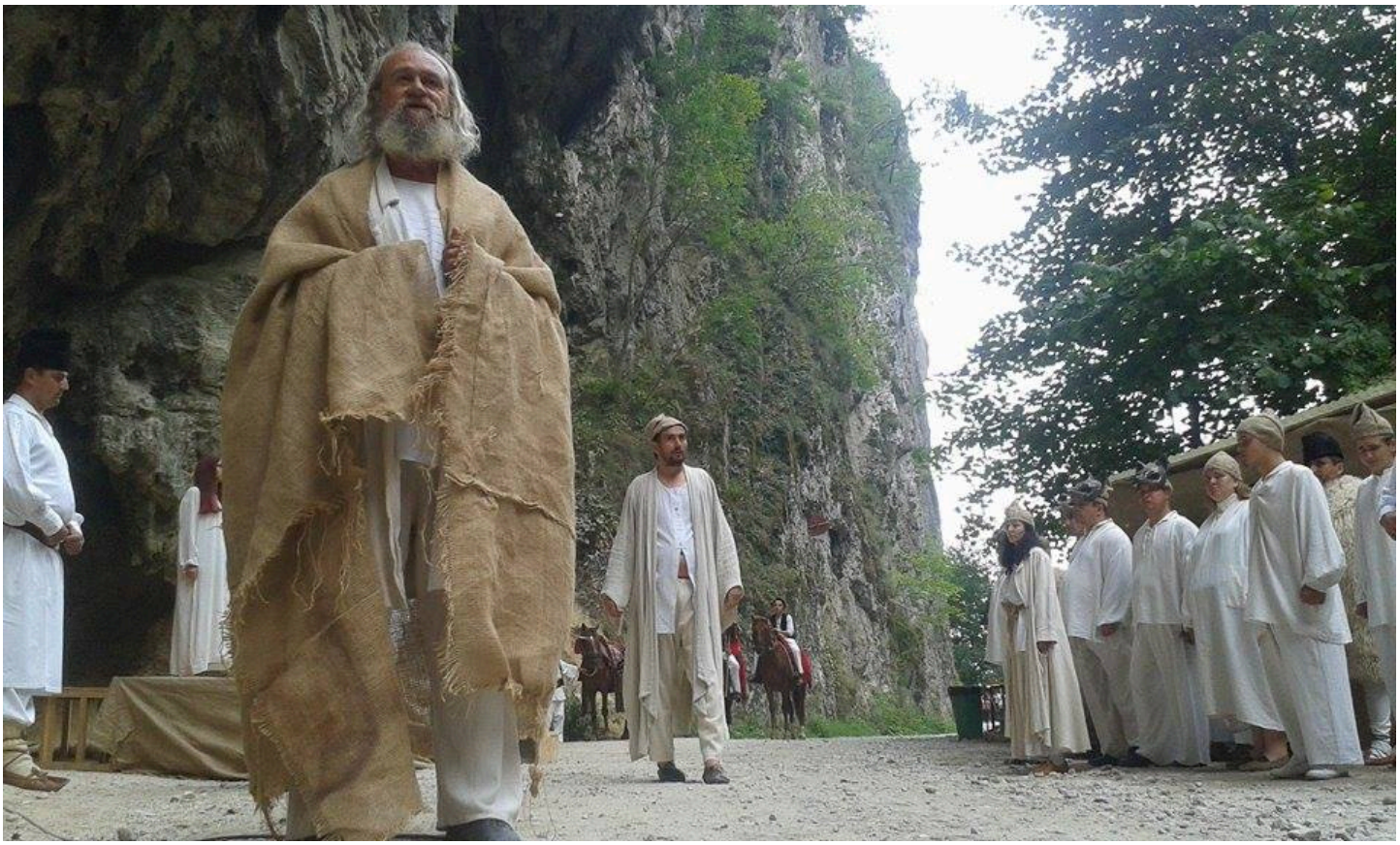

17 aprilie – 18 aprilie
2017

Impresiile unui Toma-Didymus la Peștera Polovragi, Loc Sfânt al Dacilor
Pseudo Jurnal de călătorie

17 aprilie – 18 aprilie
2017

Prefață

Peștera Polovragi e un loc plin de mister în care legendele sunt ”la ele acasă”.

Loc de adăpost pentru bunul nostru Zamolxe, loc de adăpost pentru strămoșii noștrii daci, loc de ”studiu și muncă” pentru înțelepții vraci ai dacilor … iar în zilele noastre vad bun pentru vânzătorii de chilipiruri (zise suveniruri), fără a avea pe ele încă marca ”Made în China”.

Să ne întoarcem totuși la ”oile noastre”, la cazul în speță: Peștera Polovragi.

Peștera este situată la intrarea în Cheile Oltețului, o perlă a Gorjului subcarpatic, chei considerate cele mai înguste din Europa, cu porțiuni de numai 70 cm între versanți, în anumite locuri. Sunt convins că unii din cei care au vizitat cheile, vor spune: ”ăsta ne confundă”, căci ei estimează cheile de la nivelul drumului forestier amplasat pe versant. Dimensiunea de 70 cm între versanți e cu totul alta, fiind cea de la nivelul albiei.

Dar să lăsăm asta și să ne reîntoarcem la legendele legate de peșteră. Legenda spune că în această peșteră s-a retras Zalmoxe în perioada în care a dispărut dintre oameni.

Legendele mai spun că, Zamolxis era deținător al unor puteri uluitoare, fiind capabil să-și schimbe după dorință înfățișarea, din tânăr în bătrân, după nevoie. Prin peștera Polovragi, zeul suprem al geto-dacilor intra în adâncuri pentru a ieși peste munți la cetatea Sarmizegetuza (atenție, e vorba de Sarmisegetuza, nu de Sarmisegetuza Regia, care nu exista la acea dată). Când speologii au cercetat peștera în premieră, acum circa 100 de ani, au fost uluiți să descopere urme de picioare umane încălțate, vechi de 2.000 de ani, fără îndoială urme de daci.
Zvonurile despre comorile dacice ascunse în Polovragi au atras sumedenie de răuvoitori și aventurieri lacomi. Toți acestia au avut parte de morți tragice în încercările lor nesăbuite de a tulbura liniștea locului.

”Se spune că blestemul lui Zamolxis încă veghează locul. Stau mărturie zecile de cazuri, povestite în popor, despre ciobani cărora le-au dispărut oile, văcari care au rămas fără vacile din fața ochilor, nuntași cărora le dispărea de pe mese băutura și mâncarea – lăsându-i muți de spaimă și bolnavi de nebunie”, închis citatul.

Sursă de energie? La ”Galeria Ispășirii” este ceva obișnuit să simți furnicături pe mâini, chiar în dreptul ”Tronului lui Zamolxe”. ”Se spune că în zona respectivă, detectoarele de biocurenți o iau razna, învârtindu-se fără noimă, ca în prezența unei ființe vii, extrem de încărcată cu energie”, închis din nou citatul.

Tot în peșteră se preparau de către vraci, leacuri dintr-o plantă, ”polovraga”, plantă dispărută, și care trăia doar în prejma peșterii.

Deci avem tacâmul complet: energi malefice și benefice, blestem dacic, plantă dispărută, dar specifică numai acestui loc, călugări retrași spre ridicare spirituală, loc de adăpost pentru cei care locuiau pe platoul de la Crucea lui Ursache.

Bagajul, pendulul (fiind un caz special am luat două), entuziasmul și pasiunea pentru nou al unui autentic Toma-Didymus, totul e pregătit, așa că sar în bocanci și din nou la drum.

17 aprilie 2017

Ultimul buletin meteorologic e cam ”sinistru” pentru o drumeție montană, dar insuficient de restrictiv încât să mă determine să renunț la drum.

Gata cu făcutul bagajelor, care, ca deobicei, le fac cu o jumătate de oră înaintea plecării, fapt care absolut de fiecare dată, la întoarcere, mă face să iau decizii drastice pentru următoarea drumeție, asta după ce constat că cca. 70% din bagaje le-am luat degeaba. Asta are și o fațetă bună, trebuie la întoarcere să spăl mai puțin.

Drumul până la Polovragi e un drum plăcut ce se poate face cu mașina din București, în doar 4 ore, asta dacă nu ai ghinion ca pe traseu să apară oameni ai legii doritori să dirijeze circulația, o circulație altfel foarte fluentă. Stau și mă întreb dacă acești oameni sunt în practică școlară, sunt pedepsiți de superiori, sau sunt travestiți, deoarece stângăcia și totala lor lipsă de cunoaștere a ceea ce înseamnă de fapt fluidificarea circulației, nu face altceva decât să creeze șocuri adrenalinice, materializate în viziunea șoferilor, altfel pașnici, printr-un bogat repertuar de expresii mai puțin academice. Dar să vedem partea bună a intervențiilor oamenilor cu caschetă albă, aceștia te scot din monotonia drumului, din adânca contemplare a peisajului, fapt ce crește ”siguranța circulației”, căci nu poți, simultan, și înjura și să îți și umpli inima cu frumusețea peisajului.

Poza e făcută a doua zi, când am beneficiat de o oază de soare, parcă special ca să fac reclamă pensiunii

Traseul trece prin Horezu, Izvorul Rece, Vaideeni, Polovragi.
Cum însă mi-am reținut o cameră la o pensiune în Baia de Fier, virez îndrăzneț la stânga și îmi continui drumul spre destinația, ”Casa noastră”, e o pensiune de vis, cu gazde prietenoase și deosebit de ospitaliere. Ospitaliere din vocație, nu din faptul că au rescunoscut în mine un demn urmaș al lui Toma-Didymus, de care sincer vorbind, nu cred că auzise, mai ales că la biserica din sat, era poreclit, în mod total eronat, Toma necredinciosul.

Mă încartiruiesc, primesc o cameră cu pat matrimonial, cu toate că sunt singur. Interpretez asta drept o formă de recunoștință la nivel planetar, pentru aportul meu la eradicarea necredinței.

Afară plouă în stil autentic mocănesc, adică mărunt și des.

Mănânc sumar, deoarece gazda mă informează, cam cu jumătate de gură, că am la dispoziție doar 1 ½ oră pentru a ajunge la peșteră, deoarece ultima grupă de intrare în Peștera Muierii, se face la ora 3, acum fiind ora 1 ½.

Recunosc că e vina mea pentru această confuzie. Eu la telefon am spus că vin să vizitez peștera, fără să specific care, iar gazda, din patriotism local împins la extrem, a crezut că mă refer la Peștera Muierii.

Dacă tot am venit, hai să o vizitez și pe asta, cu toate că o mai vizitasem de două ori.

Mă îmbrac mai grosuț, pun pe mine un hanorac pentru a îmi proteja linjeria de corp de efectele total neprietenoase ale ploii, întreb gazda, care e cel mai scurt drum de a ajunge la peșteră și plec.

Aici intervine prima problemă. Informațiile gazdei indicau un traseu pe care trebuia să iau decizia de a o ”lua” la dreapta, de două ori, fără a preciza însă poziția pe care trebuia să o aibă corpul meu în momentul în care trebuia luată decizia.

O iau deci la dreapta, și apoi iar la dreapta și merg cam 2 km, nici urmă de indicator. Nici țipenie de om prin vre-o curte, fapt total normal, cum să stai pe o bancă la poartă când afară plouă? La un moment dat îmi apare în față, pe partea opusă a șoselei, un mic indicator pe care scria cu litere mici: ”spre peșteră”. Modul în care era amplasat indicatorul mă punea într-o dilemă pe care nici Colombo nu cred că o putea elucida. După indicator aveam două posibilități: intram în curtea unui gospodar (care ce e drept se vedea că are un beci dotat cu marfă de anul trecut, marfă încă în garanție), sau treceam prin grădina lui și mă avântam voios pe deal în sus. Am dat curs celei de a doua variante, cu un amendament propus și votat în unanimitate, doar de mine. În loc să o iau prin grădina omului, am luat-o pe prima străduță, care la cam 100 m

Intrarea în Peștera Muierii

”Potecă” printre formațiuni, contribuția omului modern

Craniu de femeie din paleolitic. Se pare că avea probleme în căsnicie deoarece prezenta urme de cucuie pe craniu și dinți lipsă

Săracul schelet de Ursus Speleus, obligat să contorizeze fără voia lui, vizitatorii

ce o lua pe deal în sus.

După cca. 3 km de mers prin ploaie, virez din proprie inițiativă la stânga pe un drum de căruțe (atelaje tractate de ființe dotate cu 4 picioare, nu ca mine doar cu două și acelea dotate cu bocanci uzi și plini de noroi).

Sunt nevoit să schimb brusc direcția de mers deoarece drumul pe care mergeam se înfundă cam peste 200 m, virez din nou și mai merg cam 2 km. În sfârșit văd în pridvorul unei case aflată în fundul unei curți imense, o localnică ce părea că știe ceva despre intenția mea. Strig din drum și întreb cum ajung la peșteră. Cum principiul 3 în 1 funcționează și la Baia de Fier, întreb de 3 ori și mi se răspunde odată: ”mergi înainte și ajungi”. Răspunsul m-a mai liniștit un pic, eram deci pe un drum bun, și parafrazând deja un celebrul dicton, remarc că toate drumurile duc la Peștera Muierii.

Cu entuziasmul care mă caracterizează în asemenea situații, fredonând melodii clasice perioadei în care am servit patria ca brav pionier (șoim nu am reușit să fiu, căci ei s-au inventat mult mai târziu), măresc pasul și la un moment dat intru pe o șosea asfaltată. Evrika strig, bineînțeles în gând, de teamă ca nu cumva acest strigăt să fie interpretat de săteni, ca fiind similar cu ”#rezist”, și simt cum totul are acum o logică. Realizez unde fusese greșeala mea, gazda venea de la Magazinul mixt (magazin care era denumit astfel încât să nu creeze discriminare pe bază de sex), dreapta ei, era de fapt stânga mea, așa că o luasem exact în sens opus după a doua indicație ”din nou la dreapta”.

Acum că lucrurile erau clare, o apuc voinicește pe valea Galbena spre amonte, spre Cheile Galbenei.

Ceva parcă îmi amintește de acest drum. La baza muntelui, la doar 26 km de la Baia de Fier este situată stațiunea Rânca, locul ideal pentru a intra pe Transalpina, și totodată locul tot ideal pentru a promova procurorii incompetenți din dna.

Eu neavând absolut nici-o legătură cu cele două locuri ideale, mai merg cam 3 km și pe stânga, peste valea Galbena, disting cunoscutele barăci cu suveniruri, semn că am ajuns la destinație.

Mă uit la ceas, e ora 14,40, deci prind ultima intrare.
Mă încearcă un soi de nostalgie. Prima oară când am vizitat peștera era în urmă cu 48 de ani.
Pe vremea aceea eram președintele primului cerc de speologie studențesc, din București, numit Emil Racoviță, afiliat Casei Studenților Grigore Preoteasa. (Cristi Lascu înființează cercul de speologie Focul Viu de la Universitate, la 6 luni după noi – NOTA BENE).
De fapt nostalgia era generată și de faptul că pe vremea aceea eram dotat cu cască de protecție iar mersul piticului era o joacă pentru mine.

Deci plătesc taxa de intrare, pe care acum 48 de ani nu o plăteam, deoarece era rezervație speologică și noi eram în expediție.

Se strânge grupul, și se intră. În afară de iluminat și câteva stalacmite dislocate, totul e ca atunci.
Dau de câteva ori cu capul de tavanul destul de jos, fapt care mă determină să mă plasez în coada grupului, ca să pot în voie să aduc omagii total nebinevoitoare capului meu, care nu se aplecă corespunzător situației nou create.

Ghidul, un tânăr isteț de felul lui, dar plictisit, căci era ultimul grup pe ziua de astăzi, ne prezintă formațiunile sugestiv botezate, ne vorbește de cele 6 nivele ale peșterii, despre nivelul activ, despre capul de femeie din paleolitic, craniu găsit la un nivel inferior, precum și despre ursus speleus, cel care a înspăimântat generații întregi de oameni ai peșterilor.

Acum intervine partea de divertisment, mersul piticului, joc mai puțin gustat de cei trecuți de ”vârsta a treia”.

Profit că sunt ultimul din grup, scot pendulul de care nu mă despart nici la baie, și încep o serie de măsurători în dorința de a descoperii și cea mai mică urmă de energie care ar putea să întărească ideea că locul ales de strămoși drept adăpost, ar

Fitness inclus în biletul de vizitare

Bonus

Ieșirea din Peșteră

fi fost un loc benefic. Oricum benefic era deoarece nu îmi pot închipui pe turci făcând mersul piticului ca formă de motion, cu coiful pe cap, în goana lor nebună de a prinde cele câteva femei și copii ai satului refugiați în peșteră.

Deci rezultat al măsurătorilor ZERO.

Descurajat, continui drumul prin peșteră până când deodată se zărește lumină. Eram aproape de ieșire, ieșire pe care în urmă cu 48 de ani nu o descoperisem. Interesant e un lucru, legendele legate de această peșteră, nu evidențiază absolut nici-o prezență a unor fenomene paranormale, așa cum s-ar găsi în ”sora” ei de la Polovragi.

Poate acolo să fiu mai norocos. Până acum, Toma Didymus nu are de a se îndoi de ceva.

Ies din peșteră nu înainte să mai fac o serie de măsurători. Absolut nimic. De ce eram convins că voi găsi ceva, deoarece mizam pe faptul că dacă cele 2 chei erau atât de apropiate, exista posibilitatea ca în subsol să existe structuri geologice cu încărcătură energetică similară. Poate mâine am sa fiu mai norocos.

Cobor panta, trec peste podul de peste râul Galbena, las în urmă tarabele cu suveniruri și o iau la vale spre comună.

La un moment dat intru într-o intersecție, patronată de un impozant magazin mixt. Trag rapid concluzia că Agenția Națională de Combatere a Discriminării, și-a pierdut obiectul activității în Baia de Fier, și folosind de această dată intuiția, o pornesc vitejește la stânga, spre pensiune.

Starea hainelor de pe mine este în deplină concordanță cu prognoza meteo, așa încât pot depune mărturie că au avut dreptate.

Cu gândul la promisiunea gazdei că va fi cald în cameră, intru în primul magazin, tot mixt, din drum și pentru a mă răsfăța, vreau să cumpăr o bere neagră drept recompensă.

Mă adresez vânzătoarei (o fată drăguță blondă, dar care la origini fusese brunetă) spunându-i că îmi doresc o brunetă. Aceasta se uită câteva secunde la mine dezorientată (ea pozând în aceste circumstațe drept blondă) și observ că se foiește în a găsi telefonul. Dându-mi seama că dorea să facă economie la impulsuri sunând la 112, mă simt obligat să fac precizarea că mă referisem la bere, nu la ea. Oricum în halul în care mă aflam de ud, orice om normal și-ar fi dat seama că la bere mă referisem.

Primesc, cu o oarecare reținere, o doză de Silva, și continui drumul spre pensiune. De la depărtare o zăresc, nu e fata morgana, intru cu zâmbetul pe buze și mă opresc direct sub duș.

Mă așed în pat în fața tv și repet în gând toate mantrele pe care le știam, inclusiv pe cele pe care nu le știam, în intenția de a avea timp frumos mâine. Iau în ”brațe” bruneta mea și adorm, nu înainte de a pune pe noptieră doza goală.

Somn ușor.

18 aprilie 2017

De dimineață mă scoală un anunț de la app-ul meu despre vreme (The Weather Channel). Cu greu mă dezmeticesc și citesc avertizarea: la Polovragi 1°C și ninge.

Din dorința de a nu fi adevărat avertizmentul, mai lenevesc în pat. Gazda avusese dreptate, a fost cald și toate hainele, inclusiv bocancii s-au uscat. Fac dușul ritualic de dimineață și drept pedeapsă nu pun telefonul la încărcat.

Mă îmbrac și cobor la micul dejun. La coborârea din cameră, plecând de la principiul că cel mai înțelept, cedează primul, mă întorc în cameră și pun telefonul la încărcat.

Micul dejun a fost pentru mine o simfonie de arome, în timp ce pentru gazdă a fost

un coșmar, deoarece am citit pe fața ei o dezamăgire similară cu iminența unui tsunami. Întrebat ce să îmi pregătească, am răspuns senin: orice, dar fără carne, căci sunt vegetarian. Mă uit în farfuriile vecinilor: cârnați (nu de Plęscoi, dar veseli), șuncă, etc., etc.. iar sărmana mea gazdă dornică să mă răsfețe culinar, cu timiditate în glas mă întreabă dacă se poate ou. Răspunsul meu afirmativ a aruncat o firavă speranță pe chipul gazdei.

Mănânc și urc în cameră ca să îmi fac bagajul. Astăzi ar trebui să fie o zi importantă pentru un adevărat urmaș al lui Toma Didymus. Azi urma să dau ochi cu ce se ascundea în spatele atâtor legende despre peșteră și locuitorii ei vremelnici. Recitesc însemnările despre peșteră, despre pustnicul Pahomie, despre planta miraculoasă ”polovraga”, despre scaunul lui Zamolxe, despre tunelul până la Sarmisegetuza Regia, despre comorile dacice, etc. Cu ”planul de bătaie” up to date în minte, mă urc în mașină și o iau din loc, nu înainte de a mulțumi gazdei pentru ospitalitate.

Cum nu doresc să aduc un afront bocancilor mei, hotărăsc, din nou în unanimitate, să închei marșul de apropiere în parcajul Mănăstirii Polovragi. Parchez mașina lângă o tarabă cu suveniruri și Kürtőskalács (bănuiesc ca este o delicatesă locală, rămasă din moși strămoși odată cu trecerea hunilor prin părțile locului). După aspect se pare că este tocmai din acele vremuri străvechi, deoarece după consistență, puteau fi lesne folosite drept burlane.

Mănăstirea Polovragi, loc sfânt

Cum unui bun creștin îi șade bine să aprindă o lumânare când intră într-o biserică, și cu toate că sunt un autentic urmaș al lui Toma Didymus, intru în biserica mare a mănăstirii și urmez în cele mai mici amănunte ritualul.

Mă retrag într-un colț mai puțin vizibil, scot pendulul … și nimic, refuză să se rotească.

Bolnița mănăstirii

Dezamăgit, ies în pridvorul bisericii și mă îndrept spre izvorul captat ce susura (termen poetic auzit la radio) din curtea mănăstirii. O poartă deschisă scotea în evidență Bolnița mănăstirii.

Ceva parcă mă atrage spre ea. Mă apropiu și intru. Înăuntru era o doamnă care se ruga. Profit de faptul că era așezată cu spatele la mine, scot plin de speranță pendulul și măsor. Scot același strigăt pa care l-am scos ieri, același ”Evrica”, care de data asta are un pronunțat caracter de optimism, ceva în genul ”e pur si muove”, adică în traducere adaptată ”și totuși se mișcă pendulul”. Da pendulul se rotește în sensul acelor de ceasornic, semn că identifică o energie pozitivă, benefică. Aștept cuminte, simulând un interes sporit pentru picturile votive de pe pereții pronausului, până doamna pleacă. Acum am la dispoziție întreaga construcție pentru teste. Repet măsurătorile și se confirmă prezența energiei benefice.

Doamnă rugându-se

Un gând mă frământă: de ce în biserica mare a mănăstirii, pendulul nu s-a mișcat? Mister.

Cum mă aștepta un drum lung prin peșteră și cheile Oltețului, căci planificasem să ajung și la Crucea lui Ursache, hotărăsc să îmi refac rezerva de apă de la izvorul mănăstirii. Umplu sticla și desigur, măsor cu pendulul. Nimic, e doar o curată apă de munte, rece și înviorătoare. Mă îndrept spre ieșirea din mănăstire, când zăresc două recipiente cu aghiasmă. Acum iese la iveală latura de alchimist din mine. Cum sticla era umplută până la dop, trag vreo două duști și umplu diferența cu aghiasmă. Măsor din nou apa din sticlă. Pendulul prinde viață, așa că pornesc la drum cu apă energetizată.

Totuși un gând nu îmi dă pace: de ce în biserica mare pendulul nu se rotea, iar în cea mică, da.

Cu acest gând trec pe lângă taraba cu tradiționalul autentic gorjan Kürtőskalács, și mă înscriu pe drumul spre peștera Polovragi. Depășesc pe partea dreaptă niște pensiuni și deodată un gând mă străfulgeră. Demnul urmaș al lui Toma Didymus rezolvă misterul de la Mănăstirea Polovragi. E clar că eu am viciat măsurătoarea din biserica mare. De frică să nu fiu descoperit cu pendulul în mână de către blajinele măicuțe, această teamă s-a transmis pendulului, căci în acele momente, conștientul luase comanda, cu scopul de a mă proteja de o posibilă discuție neprincipială cu tolerantele măicuțe.

Moment de introspecțiune

Suveniruri autohtone, dar fără tradiționalii Kürtőskalács gorjeni

Intrarea în peșteră

Punctul de acces al populației pre tarzanice care au patentat coborâtul în rapel folosit azi în cucerirea Everestului

Mă angajez pe drumul ce duce către cheile Oltețului și după cca. 3,2 km., ajung la intrarea în peșteră. De la distanță am sesizat apropierea de intrare, după tarabele cu suveniruri. Aici, pe lângă suveniruri, în loc de clasicii Kürtőskalács gorjeni, ești îmbiat să cumperi siropuri concentrate, tot cu specific gorjan (siropurile erau din plante autohtone). Mă opresc și întreb puțin jenat, dacă au sirop de polovracă. Drept răspuns, primesc o privire care semnifică o milă nedesimulată legată de integritatea facultăților mele mentale, și mi se răspunde tot cu o întrebare: ”ce e aia”? Îmi dau seama de greșela comisă și încerc să salvez situația, prin întrebarea: de unde sunteți? Din Novaci vine prompt răspunsul. Încurajat de sinceritatea fetei, ca să ”mă dau mare”, fac remarca: ”adică din zona în care au trăit uriașii”? Instantaneu recunosc pe fața interlocuitoarei mele aceeași ”privire care aduce a milă”, o milă pe care o zărisem anterior în ochii fetei. Conștient de starea de spirit creată, mă felicit că nu am folosit termenul de ”jâdov”, situație în care riscam să fiu trimis spre documentare la muzeul holocaustului, ca pe sărmanul Șova.

Mă așed strategic în coada grupului care aștepta să intre. Ghida, dna Inginer geolog Felicia Bantea, o doamnă cam pe la 45 – 50 de ani (nu prea am talent în a determina vârsta unei femei, iar cu pendulul nu am putut testa, de jenă), foarte amabilă și doritoare să ne împărtășească din tainele peșterii ne poftește să cumpărăm bilete.

Redau foarte succint unele informații care mi s-au părut mai interesante. Citez, de data asta nu din memorie, ci din prezentarea dnei Felicia Bantea.

” *Este o pestera calda si umeda (temperatura constanta – 9 grade si umiditate medie – 90%), care „plange” cu picaturi din infiltratii, apa bogata fie in carbonat de calciu, fie in bioxid de siliciu, oxid de fier, etc. , functie de stratele pe care le strabate, le „spala” si le readuce, cu indelunga rabdare, in propria-i excavatie.*

In functie de impuritatile pe care le transporta apa in galeria principala, aceasta isi schimba culoarea din aval catre amonte, pe portiuni care au capatat, in timp, denumiri precum: Bolta insangerata, Camera Alba, Sala Divina.

Cei 800 de metri de galerie vizitabila (din cei peste 10 kilometri cartati de speologi din amonte catre aval) reprezinta marea varsare, iar poarta turistica este avalul, ceea ce explica dimensiunile impresionante de la intrare si, totodata, necesitatea opririi vizitarii incepand cu portiunea inaccesibila publicului larg.
Primul sector al galeriei (aproximativ 400 m de la intrare) prezinta o incarcatura emotionala de exceptie deoarece, fiind cea mai accesibila portiune, a fost de-a lungul timpului un refugiu al localnicilor: daci, vraci, calugari, fiecare avand marcat cel putin cate un simbol distinct.

Incepand cu sectorul al doilea, Sectorul Ogivelor, pozitionat intre Culoarul Stalpilor si Culoarul Sufocant, pestera devine tot mai interesanta din punct de vedere geomorfologic: dantelarii de turturi stalactitici, coloane intermediare, domuri, palcuri de stalagmite, bazine adanci, scurgeri parietale argiloase, ocru de pestera, etc. , unele dintre forme capatand chiar denumiri gratie spectaculozitatii lor.”

De ce am dorit să redau expunerea dânsei, tocmai ca să readuc în discuție motivul pentru care eu, adept devotat al lui Toma Didymus, mă aflam acolo.

La intrare ni se arată un horn în tavan, prin care strămoșii noștri daci coborau pe timpul iernii să se adăpostească de frig. Ei coborau pe corzi împletite din nuiele, ni se spune, deoarece nu aveau liane la dispoziție, remarc eu puțin răutăcios. De coborât am intuit eu cum procedau, dar metoda de urcare era peste puterile mele de imaginație. Oricum, brusc, un val de mândrie patriotică îmi umple întregul corp. Sunt deci urmașul pre-tarzanilor, strămoșii noștri brevetând tehnicile pe care alpinismul actual le utilizează.

Acest lucru mă îmbărbătează și uit instantaneu de Kürtőskalács-ul gorjean.

Grupul înaintează, cu mine pe post de încheietor de pluton. Fac măsurători din 10 în 10 m., și nimic.

Ajung la Scaunul lui Zamolxe, nimic, trec pe lângă Cuptorul dacic, nimic, ajung la un izvor, denumit „Izvorul Speranţelor” care nu își modifică debitul în niciun anotimp, fie el rece sau cald, umed sau secetos și nimic. Urma lăsată de curgerea apei i-a făcut

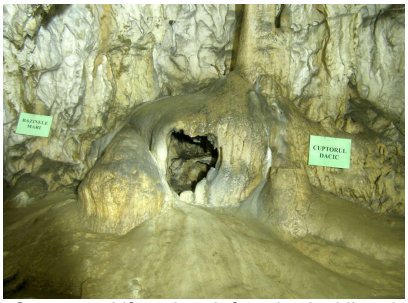

Cuptor multifuncțional, funcționând ilegal fără avizele ISU și ITM

Scaunul lui Zamolxe, puțin cam incomod cu predispoziție la reumatism

Primul indicator de avertizare turistică din Subcarpații Getici

Izvorul speranțelor (din poză se poate vedea că nu ducem lipsă de speranțe)

Înaintăm pe o porțiune parcă desprinsă din cărțile lui Jules Verne

pe unii să o identifice cu chipul Fecioarei Maria, măsor și nimic. Mă gândesc că poate se repetă fenomenul care mi-a blocat măsurătorile în biserica mare a mănăstirii. Ca să verific, scot o fotografie a copiilor mei, pun pendulul peste ea și începe să se rotească, semn că sunt vii. Încerc să zăresc la izvor formațiunea care ar reprezenta-o pe Fecioara Maria. Oricât de insistent sunt, tot nu reușesc să întrezăresc forma.

E clar că noi creem ceea ce vedem. Dacă suntem pătrunși de faptul că acolo ar exista o formațiune anume, atunci sigur o vom vedea.

Grupul înaintează în peșteră, urmat îndeaproape de mine, pe post de Toma Didymus.

Ajung la o sală în care pe un perete e desenată ”moartea cu coasa”, opera de maturitate a pustnicului Pahomie, operă executată în fum de lumânare, pustnic care din dorința de ași avertiza semenii despre pericolele la care se expun înaintând spre inima peșterii a realizat primul marcaj turistic descoperit în Subcarpații Getici. E drept că de o parte și alta se deschid galerii înguste care corespund galeriilor active, prin care curge un curent puternic de apă, ce deversează cu putere în albia Olțețului la o adâncime în chei de cca. 30 m., față de șoseaua de acces. În rest, nimic. Enervat pe bietul pendul, cer ”time out” ca la handbal, pentru a avea o discuție serioasă cu el. Cum nu ajung la un rezultat satisfăcător, ca și căpitan nejucător, cer înlocuirea lui. Scot din buzunar pendulul de rezervă și repet măsurătoare. Tot nimic.

Tag cu urechea la explicațiile ghidei, dar ceva îmi spune că nu se leagă: ”*aflăm de la unii cercetători că numele de „Polovragi” vine de la „Poleo”, o câmpie unde se adunau vracii daci pe vremuri*” spune dânsa. De ce s-ar aduna aici vracii, căci nu e pic de urmă de energie?

”*Altă explicaţie este legată de o plantă numită „polovraga”, ce se spune că avea proprietăţi terapeutice şi era folosită tot de vechii daci. Astăzi nu se mai găseşte*” ne povestește ghida.

Deci dacii recoltau planta și o preparau în cuptorul dac, cu toate că dimensiunile și forma ”Cuptorului dac” nu prea te ducea cu mintea la așa ceva. Sunt convins că vracii nu aveau avizele necesare de la ISU și ITM-ul zonal, la momentul respectiv. E clar că planta a existat, dispărând odată cu modificările de mediu, e clar că sacerdoții daci deținеau secrete terapeutice ale acestei plante, secrete ce erau transmise prin viu grai, de la maestru la discipol.

Despre faptul că Zamolxe a locuit în peșteră un timp, și asta e verosimil, că din galeriile inferioare se deschidea un tunel până la Sarmisegetuza, eu ca ”bătrân” speolog admit și sunt convins de asta, că sunt îngropate comori în peșteră nu neg existența lor, dar ce mă intrigă este faptul că nu dau de urma energiilor de care aveau nevoie vechii preoți daci.

Ajungem în sfârșit la un grilaj de fier, care bloca înaintarea. Cei 800 m., de acces se terminau aici. Ajunsesem până unde se putea merge și energie ”ioc”.

Ca un final de expunere, ghida ne dă ultimele informații, poate ca răspuns la întrebarea mea nerostită, și care mă frământa: ce căutau preoții daci în peștera asta?

Ei bine, ni se spune că ne aflăm pe o zonă bogată în radiații de radon, datorată unui zăcământ de uraniu din apropiere. Zona se află deci situată pe o pungă de radon, a cărui radiații penetrează puternic rocile.

Să vedem ce spune Wikipedia despre radon: ” ***Radonul*** *este un gaz radioactiv provenit din dezintegrarea radiului, cel din urmă provenind din dezintegrarea uraniului* (deci se certifică asocierea cu zăcământul de uraniu din apropiere). *Este prezent în anumite soluri și poate fi transportat prin intermediul mediilor poroase, în special prin fenomenul de convecție.*

Radonul este un element chimic cu simbolul Rn și numărul atomic 86. Face parte din grupa gazelor rare. Creșterea concentrației de radon în atmosferă anunță apropierea unui cutremur (deci concentrația poate varia în timp, funcție de anumiți factori). *La valori normale ale temperaturii și presiunii, radonul formează un gaz monoatomic cu*

Cât de inspirați au fost cei care au dat nume formelor carstice. Auzi tu, Casa piticilor

Cât de minunată și perfectă poate fi Creația

Grilajul care marchează limita vizitabilă a peșterii. De aici începe adevăratul mister

O altă intrare în peșteră din cheile Oltețului

o densitate de 9,73 kg/m^3, de aproximativ 8 ori mai mare decât densitatea atmosferei Pământului care este 1,217 kg/m^3. Radonul este un gaz periculos: cauzează moartea a sute de mii de oameni pe glob, provocând cancerul la plămâni, se găsește în sol, roci și apă și nu poate fi detectat de către om. Este utilizat în domeniul medicinei și științei". Aha, deci este mortal pentru om (atenție la desenul cu moartea cu coasa, care în această cheie ar trebui interpretat ca: Radon + aer rarefiat = moarte).

E foarte plauzibil ca la un moment dat, în urma unor mișcări tectonice în zonă (mă refer la o perioadă pre neolitică), s-ar fi creat această pungă, și concentrația de radon să fi crescut substanțial. La o parte din vegetația din zonă apar mutații care le ajută la supraviețuire. E deasemenea foarte plauzibil ca "polovraga" să fi făcut parte tocmai din această categorie. Polovraga devine o plantă adaptată, radon-fobă, ușor radioactivă cu proprietăți terapeutice, fapt pentru care este folosită de vraci în tratarea diferitelor boli.

Dispariția ei, se poate pune pe seama faptului că, în timp, concentrația de radon scade datorită reducerii reacției de dezintegrare a uraniului din zonă, planta fiind scoasă din habitaclul ei natural, cel care a dus la mutația pe care a suferit-o. E foarte posibil ca "polovraga" să fi suferit o nouă mutație de adaptabilitate și să asistăm la dispariția ei ca plantă cu efecte terapeutice și să o regăsim acum ca o banală plantă comună, plantă ce nu mai are nimic de a face cu strămoașa ei "polovraga".
Adevăr sau simplă speculație? Eu cred că așa a apărut și dispărut "polovraga".

Trebuie totuși să recunosc faptul că această informație am primit-o prin channeling în prima noapte după ce începusem să scriu jurnalul.

Ce mai aflăm de la ghidă? Concentrația oxigenului în aerul inspirat, scade brusc după înaintarea în galerie, după trecerea de marcajul turistic de atenționare a pustnicului Pahomie (moartea cu coasă), iar grilajul este pus tocmai pentru a reduce riscul unor accidente datorate insuficientei alimentării cu oxigen a creierului.

OK, din nou sunt nevoit să strig, în surdină, Evrica. Deci asta e explicația. Și când te gândești cât de simplă și clară e.

Să recapitulăm succesiunea de evenimente: vracii daci se strâng în jurul focului sacru dac pe "Câmpia Poleo", după care se retrag în peșteră pentru ritualuri. Înaintează pe galerie, aerul e din ce în ce mai rarefiat și la un moment dat intră în stare alfa, datorită faptului că oxigenul care ajunge la creier e din ce în ce mai puțin. Intră în stare alfa și astfel li se deschide accesul la lumea paralelă, lume în care nu există timp și spațiu, altfel spus, ieri, azi și mâine e ACUM. În această stare primesc răspunsuri la toate întrebările la care căutau soluții.

Mă uit în jur, grupul care la început era gălăgios de nu puteai auzi explicațiile ghidei, a devenit brusc tăcut. Nu cred că explicațiile ghidei să fie cauza, ci mai degrabă efectul rarefierii aerului. Noroc că ghida se pune în capul coloanei și impune, conștient sau nu, un ritm alert de mers.

Această explicație mi se pare deosebit de verosimilă, și înclin să cred că e răspunsul după care umbla urmașul lui Tomas Didymus la Polovragi.

Da, se pare că nu e vorba de o energie specială, ci mai de grabă un mod rapid de a intra în meditație profundă.

Mulțumit, și mai ales satisfăcut de explicația găsită, constat că sunt foarte aproape să verific pe propria piele veridicitatea explicației, deoarece constat că am rămas singur, într-o stare de relaxare plăcută, ceva semănând cu starea de după un examen promovat cu succes. Grupul e deja la ieșire, noroc că pot iuți pasul ca să îi ajung din urmă, fără să experimentez "mersul piticului" de la Peștera Muierii.
Ies din peșteră mulțumind ghidei pentru șansa care mi-a oferit-o de a găsi o explicație coerentă pentru Toma Didymusul din mine.

Următorul "punct pe ordinea de zi": crucea lui Ursache.

Ciudat, se repetă povestea cu traseul ce trebuie urmat. Întreb ghida și îmi spune să o iau la dreapta, merg cam 2 km și urmez marcajul punct roșu. Nimic mai simplu, ies din peșteră și o iau la dreapta prin cheile Oltețului. Zonă minunată, la dreapta stâncă,

Splendide chei și totuși puțin umblate

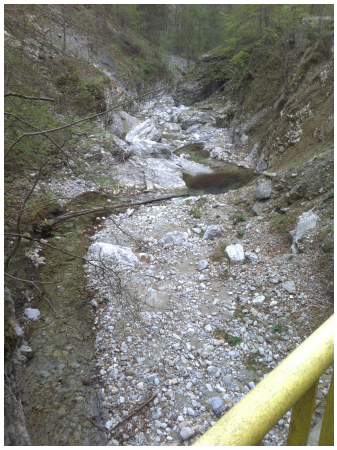

Sălbăticia locului parcă îți umple sufletul de o bucurie divină

"Binecuvântați suntem că trăim într-o asemenea țară, pe care însă, din ignoranță, nu știm să o prețuim" – închis propriul citat

la stânga un hău de cca. 30 m., în fundul abisului întrezărindu-se Oltețul. Mă opresc și fac zeci de poze, ideie ce voi constata ulterior a îmi va fi fatală. Merg cam 4 km., ies din chei și merg, merg și nici urmă de marcaj "punct roșu". Într-un târziu, convoc o celulă de criză, țin o ședință numai cu factorii de răspundere, și luăm în unanimitate hotărârea să mă întorc. Nu a mai fost nevoie să supun la vot hotărârea, deoarece eram doar eu pe drum.

Peisajul e extraordinar, și stau să mă întreb, câți dintre compatrioții mei, care au bătut plajele Antaliei, au fost pe aici? Cât de mult își cunosc propria țară, înainte de face apologia a ceea ce au alții? Asta e, așa sunt unii, "e mai frumoasă capra stearpă a vecinului, decât propria capră care dă lapte", citat din înțelepciunea universală, care de fapt e contribuția mea la ea.

Dar să pornim pe drumul de întoarcere.

Vorba poeziei:
"*Mai lungă-mi pare calea*
Acum l-antors acasă
Aș vrea să zbor
Dar bocancii nu mă lasă"

Trec peste acest amănunt nesemnificativ și iuțesc pasul, căci vreau să ajung pe lumină în București.

Privesc splendoarea care te face să te simți un om cu adevărat liber. ... și stupoare, pe partea stângă a drumului, zăresc punctul roșu, ascuns parcă dinadins de frunziș. Urmăresc cu privirea marcajul care continuă, pierzându-se în pădure. Asta e, poate nu trebuia să urc acolo.

Continui drumul, trec pe lângă peșteră și mă apropiu de mănăstire, când "hopa" un alt marcaj punct roșu. Speriat că începusem să văd roșu în fața ochilor, mă opresc și întreb un localnic. Răspunsul e halucinant, acesta era punctul de intrare în traseu, iar ce văzusem eu în chei, era ieșirea din traseu. Deci, ca și ieri, trebuia de la peșteră să o iau în stânga, nu în dreapta. Mă resemnez, sunt stângaci, deci e normal să încurc stânga cu dreapta. Scuză cam puerilă, dar o accept ca pe un postulat.

Ajung la Kürtőskalács-ul gorjean, îmi schimb încălțămintea, nu înainte de a mulțumii bocancilor mei credincioși și pornesc pe drumul de întoarcere.

E ora 18, moment în care poliția s-a retras pe la case, fiecare după caz, așa că fluidizarea circulației a rămas în întregime în seama șoferilor.

Drumul decurge fără incidente, doar că la ieșirea de pe autostrada A1 s-a format o coadă de cca. 3 km., semn că în București poliția nu primise încă consemnul retragerii cu torțe.

Ajung acasă, parchez mașina, asta e un fel de a zice, o las în drum scoasă din viteză și cu un bilet cu telefonul unde să sune ca să o mut. Sper să nu fie nevoie până mâine dimineață.

Mă culc liniștit și satisfăcut că Toma Didymus nu are practic ce să îmi reproșeze.

Postfață

Multumesc Divinității care mi-a condus pașii pe locuri deja umblate de mine, dar pe care le-am cosiderat, până acum, ca fiind adliteram ca în legendele locului.

De multe ori ne creem niște așteptări în care credem, așteptări care devin relități pentru noi, căci noi suntem Creatorii lor.

În pseudo Jurnalele mele am încercat să arăt că "*Ceea ce credem noi că este adevărat, ceea ce credem noi că este posibil devine adevărat şi posibil!* (Anthony Robbins). Deci învățați, prieteni dragi, să deveniți discipoli ai lui Toma Didymus, și ochii vi se vor lumina.

Haideți să încercăm să nu mai fim ”robii” gândirii altora, chiar dacă ni se spun povești frumoase. Realizați că sunteți Creatori, făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar în calitate de Creatori, construiți realități după modul cum vreți să fie realitatea voastră.

Jucați în piese scrise de voi, nu în scenarii scrise de alții. Fiți atât scenariști, cât și regizori, cât și interpreții propriilor realități. În scenariile scrise de alții, nu veți primi niciodată rolul principal.

Dragi prieteni, pe curând.

Mulțumesc tuturor celor care mi-au permis să scriu aceste prime trei jurnale, căci fără acordul lor nu aș fi putut scrie. Am convingerea că vor fi alături de mine și anul acesta când voi pleca pe El Camino, Drumul francez, ce se va încheia pe 25 iulie la Santiago de Compostela, și la ”expediția” din septembrie, tot anul acesta la Cetatea Fețelor Albe, Blidaru, Costești și Sarmisegetusa Regia, iar la anul vor fi cu mine la o Mănăstire izolată din Tibet. În fond de ce nu Mănăstirea Rongphu?

Și așa și va fi.